

המלחמה עשתה אותם מאוחדים ... האשה הפכה אותם לאויבים ...

הצגת כמורה
הש בו ע
בקולנוע "תמר" ת"א
6 הצגות ביום

**וייליאם
הולדן**

**ריצ'רד
וידמורק**

**ALVAREZ
KELLY**

אלברט קלי

סבל תמיד

מפצעונים, פגמים ופצעי
בגרות!
הפעם משהו חדש!

קדם עדין ומרכך, באשר הוא
אנטיספטי ועוזר לרפוי מהיר.
קדם עדור מכל הפסל-
רופן-חדוש, אשר המדע גילה
עבורך. קדם עדור מגן על
עורך מפני פצעי בגרות ופצעי-
נים ומבטיח לך עור חלק ופחשי
מכתמים. ואמנם, לא קים בסיס
בריא יותר לעור מטופח. רענן
וחד מקדם עדור ה. להשיג
בכל בתי המרקחת 3.65 ל"י.
להשלמת פעולת ההבראה
השתמשי גם בנוזל עדור ה.

adora
קרם אנטיספטי ומבריא

לביא

מכון
לחשבונאות
ומינהל
רח' סמולנסקי 7
ת-א

ל מ ד

הנהלת חשבוניות

ב מכון

לביא

בעזרת ספרי

לביא

✱ קורס בוקר ג'
✱ קורס ערב ג'-ד'

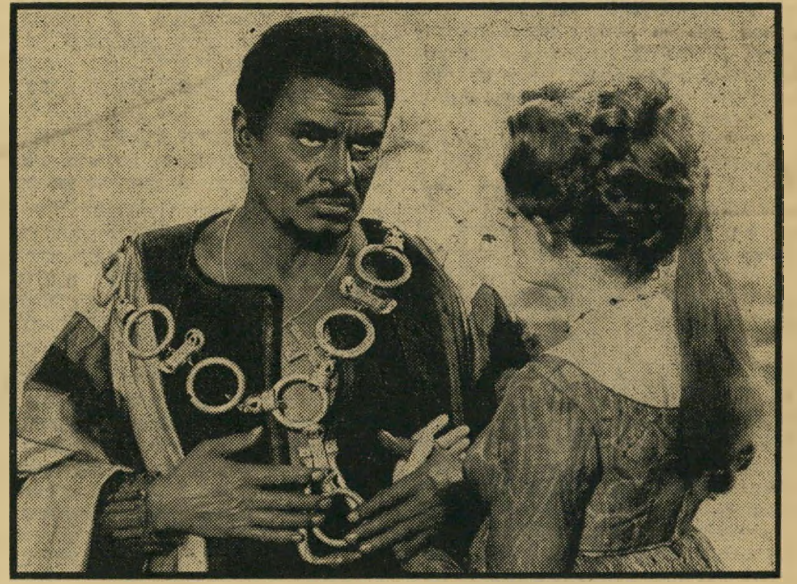
הפתיחה החודש!

חדר עבודה לנסיון מעשי -
חינם. הפעלת מכונות National
במחיר סמלי. פרטים והרשמה:
ת"א, רח' סמולנסקי 7,
מפינת רח' בן יהודה 90.

החיל הכי טוב ביניהם הוא אלן דלון. הוא התנדב אמנם למלחמה מרצונו הטוב, אבל מדי פעם הוא מבחין בכך שכל פעם שהחברים שלו נלחמים - הם גם הורגים. הדבר הזה לא מוצא חן בעיניו, וכשהסרט מסתיים, הוא קורא להם "חיות!" ועוזב את הצבא.

הספר לפיו נעשה סרט זה היה ספר פא-שיסטי, שהעמיד את האידיאולוגיה של ה-איראקיס כאידיאולוגיה בינלאומית. הוא נקרא בשם צנטוריונים על שם שרי הצבא אות הרוואים, שהיו הלוחמים האחרונים ששמרו על רומי המתפוררת בפני הברברים. **כבר לא במורה.** הצנחנים הצרפתים (כמו הצנחנים בכל העולם) רואים את עצמם כמו הצנטוריונים הרוואים, כמגינים על התרבות המערבית נגד הפראים, לכן מצד דיק הספר את כל מעשי האימים שהם עושים: עינויים, הרג והרס.

כשהוסרט הסרט, בעקבות ההצלחה הגדולה של הספר, הפסידה כבר צרפת את אל-ג'יריה, והאיראקיס כבר לא היה במורה. הבמאי לא יכול היה להשתמש באידיאולוגיה הבלתי-פופולארית של הספר, אבל לא

אותלו (אוליבייה) ורסמונה (סמית)

הצחק הגס שלו, המיבסא המיוחד שלו

רצה גם לוותר על ההצלחה המובטחת לו עם הסרטתו. התוצאה: הוא יצר מין דבר מעורב, חסר-אופי וחסר-משמעות.

בקרב

לא הבימה

אותלו (בקרב: צפון, תל-אביב, אנג' ליה) אפשר לקרוא את אותלו. אפשר לנתח אותו. אפשר אפילו לראות אותו בהבימה. אבל אין שום חוויה הדומה לראייתו ב-תיאטרון הלאומי הבריטי, כשהוא מגולם על-ידי לורנס אוליבייה.

עד שרואים את לורנס אוליבייה בתור אותלו, אין יודעים כמה הרבה חיים יש בין מילה למילה, בתוך המשפטים של שסקפיר, וכמה הרבה רבדים יש לכל משפט.

כשקוראים אותו, יודעים שהוא זר, נוכרי, שהתקבל בתוך הארץ בה הוא יושב בזכות נצחונות צבאיים, ובעצם מעולם לא התערב ממש בין אנשים, ולא הסתגל ממש למנהגייה.

אבל כשרואים את לורנס אוליבייה, את הצחק הגס שלו, את המיבסא המיוחד והי שונה שלו, את ההתנהגות הזרה שלו, הי פשוטה, הישרה, החסרה כל גינוני-תרבות, כשרואים את לורנס אוליבייה בתור אותלו - רק אז תופסים איזו דמות גדולה היא זאת, ואיזה אמן גדול יצר אותה.

יחסים בלתי-אפשריים. אוליבייה הוא אותלו בכל תא ותא של ערוץ הצבע שחור. כל משפט שלו, כל פעולה שלו, סביבים, נכונים, נובעים מתוך אופיו המיורי חד ומצבו המיוחד.

הוא מאורי גדול וחזק, איש טובילב, עם יצרים בריאים ופשוטים ותגובות טבעיות כנות, שלא קולקלו על-ידי מעטה של תרבות, וכשרואים אותו מול מאגי סמית, אי אפשר שלא להבין מדוע היחסים בינו לבין רסמונה האצילה הם בלתי-אפשריים.

גם איראסר, במשך המחזה, שלא להתפל מפראנק פינלי, הממלא את תפקידו של יאגו, הנוכל הערמומי מפירנצה, בצור רה המושלמת ביותר שיכולה להיות. גדולתו של שחקן גדול כמו לורנס או-